

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3007/2020
12.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., КК из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ из ... и ММ из ..., ..., које све заступа Милан Ивошевић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „ЕЛЕКТРОПРИВРЕДА СРБИЈЕ“ Београд, као правног следбеника привредног друштва „ТЕРМОЕЛЕКТРАНА НИКОЛА ТЕСЛА“ д.о.о. Обреновац, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 415/18 од 16.05.2019. године, на седници одржаној 12.11.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 415/18 од 16.05.2019. године.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду П 1069/10 од 12.05.2016. године, одбачен је као неблаговремен предлог тужилаца за понављање поступка од 11.02.2016. године.

Решењем Вишег суда у Београду Гж1 415/18 од 16.05.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђено решење Првог основног суда у Београду П бр. 1069/10 од 12.05.2016. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 399. у вези члана 412. ст. 4 и 5. ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04 и 111/09) и члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужилаца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити повреда поступка из члана 361. став 1. ЗПП на коју се указује у ревизији (ревизија се неосновано позива на одредбе ЗПП „Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14).

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом првостепеног суда П 1069/10 од 31.01.2012. године, исправљеном решењем истог суда П бр. 1069/2010 од 01.07.2013. године, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени Привредно друштво „Термoeлектрана Никола Тесла“, да тужиоцима на име неисплаћене разлике зараде по основу рада у сменама за период од марта 2005. године до децембра 2006. године, исплати појединачне месечне износе наведене у изреци пресуде, са припадајућом законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, као и да исплати трошкове поступка. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5972/13 од 14.10.2013. године, преиначена је првостепена пресуда са исправком и одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца. Тужиоци су, преко пуномоћника, дана 21.01.2016. године, поднели предлог за понављање поступка из разлога прописаних чланом 426. став 1. тачка 7,8,9. и 10. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/2011), због чињенице да је у парничном поступку који је вођен пред Другим основним судом у Београду, Судска јединица Обреновац, по истом чињеничном и правном основу, донета пресуда тога суда П1 3574/10 од 18.10.2012. године, којом је одбијен тужбени захтев тужилаца у целисти, да је пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4849/13 од 28.08.2013. године, одбијена жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда, док је Врховни касациони суд донео решење Рев2 57/2015 од 09.04.2015. године којим су укинуте првостепена и другостепена пресуда и предмет враћен на поновно одлучивање првостепеном суду. Наведено решење Врховног касационог суда, пуномоћник тужилаца (који је био пуномоћник тужилаца у том предмету) примио дана 23.11.2015. године. Како наведена одлука Врховног касационог суда, као највишег суда у Републици Србији, даје потпуно ново тумачење права и указује на потпуно другачије чињенице од оних које, су до сада, биле владајуће по овом правном питању, то су тужиоци предложили понављање поступка у овој правној ствари и доношење нове одлуке о постављеном тужбеном захтеву од стране Апелационог суда у Београду.

Нижестепени судови најпре, правилно закључују да се на конкретан случај мора применити ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 121/04 и 111/09), због чега се у ствари ради о предлогу за понављање поступка по члану 422. став 1. тачке 6. и 7. ЗПП.

Поступајући по предлогу тужилаца за понављање поступка поднетом преко пуномоћника дана 21.01.2016. године, првостепени суд је претходно ценио благовременост истог и нашао да је поднет по истеку рока од 30 дана, прописаног одредбом члана 424. став 1. тачка 4. у вези члана 422. став 1. тачка 6. и 7. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04, 111/09), од дана када је странка могла употребити правоснажну одлуку која је разлог за понављање поступка, због чега је предлог одбацио као неблаговремен.

Другостепени суд је оценио да је у смислу наведених одредби ЗПП, предлог за понављање поступка, неблаговремен, код чињенице да је пуномоћник тужилаца дана 23.11.2015. године, примио одлуку Рев2 57/2015 од 09.04.2015. године, и тада сазнао за исту, а предлог за понављање поступка поднео дана 11.02.2016. године, дакле истеком рока од 30 дана прописаног за подношење предлога за понављање поступка.

Одредбом члана 424. став 1. тачка 4, 5, 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04, 111/09), прописано је да се предлог за понављање поступка подноси у року од тридесет дана, у случајевима из члана 422. тач. 6. и 7. овог закона, од дана кад је странка могла употребити правоснажну одлуку која је разлог за

понављање поступка; у случају из члана 422. тачка 8. овог закона, од дана када је одлука којом је надлежни орган правноснажно решио претходно питање на коме је одлука заснована достављена странци; у случају из члана 422. тачка 9. овог закона, од дана кад је странка могла изнети суду нове чињенице, односно нова доказна средства.

Правилно су закључили нижестепени судови да је предлог тужилаца за понављање поступка неблаговремен, јер је поднет по протеку рока од тридесет дана од дана 23.11.2015. године, када је пуномоћник примио одлуку ревизијског суда и тада сазнао за исту, а што је као субјективни-преклузивни рок за понављање поступка из разлога на које се тужиоци позивају предвиђено чланом 424. став 1. ЗПП. Ревизијом се неосновано указује да се на конкретан случај морају применити одредбе ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/2011 и 55/14), који прописује рок од 60 дана за подношење предлога, а чак и да се примењују наведена правила предлог би и тада био неблаговремен.

Како се осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност закључка нижестепених судова, то је на основу члана 405. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић